

Părtășia cu Dumnezeu

Părtășia

„Cu așa drag stau la umbra lui" (Cîntarea Cîntărilor 2.3)

Moise îl vedea pe „Cel ce este nevăzut" (Evrei 11.25); aceasta îi dădea hotărîre. Cînd a realizat el prezența lui Dumnezeu, Faraon nu mai era nimic. Cînd părtășia noastră cu El este întreruptă, ceea ce ne caracterizează este slăbiciunea și nesiguranța.

Nu este adevărată putere decît în Domnul Hris-tos. Eu n-am nici o putere în vreun alt moment, ci numai atunci cînd sufletul meu este în părtășie intimă cu El. Ori, toată puterea directă a lui Satan se desfășoară mai cu seamă cu scopul de a ne împiedica să trăim din Hristos.

Un scop esențial pe care trebuie să-l urmărim este ca părtășia cu Domnul Hristos să fie atît de adîncă, tot așa ca și predica noastră și toate învățăturile noastre; altfel, învățătura va fi ea însăși fără putere; mai mult, nu vom fi cu Dumnezeu pe acest drum și, în fond, acesta este singurul lucru folositor.

Cînd Dumnezeu are nevoie de slujitori, El poate să-i facă atît de activi cît este nevoie, ca pe Pavel sau ca pe „fiii tunetului"; dar părtășia este pentru El lucrul cel mai prețios. Era o deosebire între Petru și Ioan; inima lui Isus Hristos - Domnul iubit - se odihnea satisfăcută pe a aceluia care se sprijinea pe pieptul Lui.

Sufletul credinciosului ar trebui să aibă legături mult mai strînse cu Dumnezeu, decît cu oricine altcineva. Părtășia sfinților este prețioasă, însă trebuie ca sufletul meu, înainte de toate, să aibă o intimitate de părtășie cu Dumnezeu, care să întreacă totul, căci părtășia sfinților decurge din părtășia cu Dumnezeu.

A te bucura în Dumnezeu, iată părtășia; a-l prezenta o nevoie nu este părtășie. Dumnezeu vorbea cu Avraam, „prietenul Său" (Iacov 2.23); în aceasta constă părtășia.

Părtășia cu Dumnezeu este locul tainic unde se retrage inima celui credincios. Dacă trăim în legătură cu Dumnezeu, nu ne mai gîndim la noi înșine. Moise nu știa că „pielea feței lui strălucea" (Exodul 34.29), atunci cînd toți în Israel știau. El privise în sus, în afară de el însuși; apoi, întors spre pămînt, purta asupra lui strălucirea cerului.

Nimeni nu poate să fie mai strîns apropiat de noi decît Dumnezeu, pentru că El este în noi. Dar cît de minunată este această intimitate!

Crucea și cununa merg împreună; dar, și mai mult: crucea și părtășia merg împreună. Crucea atinge voința mea firească; pentru aceasta, ea zdrobește și înlătură ceea ce împiedică părtășia.

Dacă nu sînt în părtășie, trebuie ca Duhul Sfînt să vorbească conștiinței mele, în loc să se slujească de mine.

Lucrarea noastră să fie o lucrare de credință, care își trage puterea și chiar existența din părtășia cu Dumnezeu, Tatăl nostru.

Înfățișînd adevărul lui Dumnezeu, dacă nu putem să vorbim ca și cum am vorbi cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11), în părtășie cu El, mai bine am face să păstrăm tăcere.

Pot să cercetez Cuvîntul cu sîrguință, dar dacă nu găsesc, prin acest mijloc, părtășia cu Domnul, acesta nu-mi va fi folositor, pentru moment, cel puțin.

În ce își găsește Mîntuitorul bucuria, dacă nu în părtășia cu răscumpărății Săi?